

ע"פ 73073/01/18 - מורין יעקבי, מטעם הסנגוריה הציבורית נגד מדינת ישראל, פרקליטות מחוז ירושלים, ד. ל.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייט

ע"פ 73073-01-18 יעקבי נ' מדינת ישראל ואח' 15 אוקטובר 2018

לפני כב' השופטת גילה כנפי-שטייניץ, סגנית נשיא
כב' השופט אריה רומנוב
כב' השופט רם וינוגרד
בעניין: מורין יעקבי

ע"י ב"כ עו"ד איתן להמן
מטעם הסנגוריה הציבורית

המערערת

נ ג ד

1. מדינת ישראל
ע"י עו"ד זוהר גיאת
פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)
2. ד. ל.
ע"י ב"כ עו"ד טל דיסקין

המשיבות

פסק דין

השופטת גילה כנפי-שטייניץ:

1. לפנינו ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום (כב' השופטת ג' סקפה שפירא) מיום 20.12.17, ולפיו הורשעה המערערת, על פי הודאתה, במעשה פזיזות ורשלנות, עבירה לפי ס' 338(א)(6) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, ונגזר עליה עונש הכלול שירות לתועלת הציבור, מאסר מותנה, צו מבחן ופיצוי למתלוננת. במוקד הערעור עומדת בקשת המערערת להתיר לה לחזור בה מהודאתה, ולחלופין, לבטל או להפחית את הפיצוי למתלוננת.

מהלך הדיון בבית משפט קמא

2. נגד המערערת ונגד בן זוגה דאז הוגש כתב אישום המייחס להם מעשה פזיזות ורשלנות, עבירה לפי ס' 338(א)(6) לחוק העונשין, תשל"ז-1977. על פי הנטען בכתב האישום, היו הנאשמים הבעלים של שני כלבים מסוג פיטבול שהם "כלבים מסוכנים" כהגדרת החוק להסדרת הפיקוח על כלבים, התשס"ג-2002 (להלן - חוק ההסדרה). צוין בכתב האישום כי בבית הנאשמים, בו הוחזקו הכלבים, החצר לא הייתה נעולה ומגודרת באופן שימנע מהכלבים לצאת ממנה. עוד נטען כי ביום 4.11.12 תקפו שני הכלבים, אשר יצאו מן החצר דרך פרצה בגדר, את המשיבה 2

(להלן -המתלוננת) ומתלונן נוסף בשעה שאלה חלפו סמוך לבית הנאשמים בדרכם לבתיהם. אחד הכלבים קפץ לעבר פניו של המתלונן והשני תקף את המתלוננת ונשך אותה בשוק רגלה הימנית. המתלונן השליך מעליו את הכלב מבלי שנגרם לו נזק גופני, נזקק לעזרת המתלוננת והצליח לתפוס בידיו את הכלב השני בעודו נושך את המתלוננת. המתלונן הרחיק את הכלב מהמתלוננת ואז הכלב האחר תקף את המתלוננת ונשך אותה מעל לברכה הימנית. המתלונן הכה את הכלב באמצעות בקבוק והרחיקו מן המתלוננת ולאחר מכן השליך אבן לעבר הכלבים כדי להרחיקם מהמקום. כתוצאה מתקיפת הכלבים נגרם למתלוננת חתך עמוק בצד הפנימי של שוק רגלה הימנית וחלק מהרקמה נתלש מרגלה. כן נגרמו לה חתכים נוספים וסימני נשיכה, דם רב ניגר מהחתכים והיא נזקקה לתפרים.

3. בתשובתה לאישום הודתה המערערת, באמצעות בא כוחה, בבעלותה בכלבים כנטען בכתב האישום. יחד עם זאת טענה שנקטה באמצעי הזהירות הנדרשים ולא הפרה את חובת הזהירות המוטלת עליה. המערערת לא חלקה גם על העובדה שלפחות כלב אחד יצא מן החצר ונשך את המתלוננת ברגלה. עוד הודתה כי נגרם למתלוננת הנזק המפורט בכתב האישום (פרוטוקול הדיון מיום 20.7.16).

4. לאחר שהתיק נקבע לשמיעת ראיות הגיעו הצדדים להסדר טיעון ולפיו המערערת תודה בעובדות כתב האישום ותורשע בעבירה המיוחסת לה, ואילו כתב האישום בעניינו של בן זוגה יבוטל בהסכמה לפי ס' 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982. לעניין העונש הסכימו הצדדים כי יוטלו על המערערת העונשים הבאים: שירות לתועלת הציבור בהתאם לתסקיר ולתכנית שיוגשו ע"י שירות המבחן, מאסר מותנה לפי שיקול דעת בית המשפט ופיצוי למתלוננת. הוסכם שהצדדים יהיו רשאים לטעון לענין היקף השל"צ וגובה הפיצוי. בהתאם להסדר הוגש כתב אישום מתוקן ממנו נמחק בן זוגה של המערערת, המערערת הודתה בעובדות כתב האישום המתוקן והורשעה בעבירה שיוחסה לה.

5. לאחר קבלת תסקיר שירות מבחן והצהרת נפגעי העבירה, נשמעו טיעוני הצדדים לענין העונש. לאחר שנשמעו טיעוני ב"כ הצדדים, ציינה המערערת, בין היתר, כי "התביעה הסכימה להוציא את הגרוש שלי מהתיק הזה, הוא רצה לקחת אחריות על התיק הזה והם לא הסכימו כי זה הכלבים שלי כאילו אני עשיתי את זה ואני צריכה לקבל הרשעה על משהו שלא עשיתי". לאחר דבריה אלה הבהיר בא כוחה לבית המשפט: "הנאשמת עומדת מאחורי הודאתה משום שהיא היתה אחראית. הכלבים היו רשומים על שמה. היא מבינה שהיא היתה צריכה להיות יותר אחראית לדאוג לכך שהכלבים לא יברחו" (פרוטוקול הדיון מיום 11.12.17).

6. ביום 20.12.17 ניתן גזר דינה של המערערת ובו הטיל בית המשפט על המערערת 120 שעות שירות לתועלת הציבור על פי תכנית שהוכנה ע"י שירות המבחן, שלושה חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים שירוצו ככל שתעבור את העבירה בה הורשעה, צו מבחן לחצי שנה לצורך השתתפות המערערת בתכנית גישור פוגע-נפגע במסגרת שירות המבחן ופיצוי למתלוננת בסך ₪ 18,000 שישולם בתשעה תשלומים חודשיים. בית משפט קמא ציין בגזר דינו את הסכנה הרבה הטמונה בהתרשלות בהחזקתם של כלבים מסוכנים העשויה לגבות מחיר כבד של פגיעה בגוף ואף לעלות בחיי אדם. עוד ציין שלא ניתן להקל ראש בפגיעה במתלוננים אשר האירוע הותיר חותם עמוק בחייהם, ובפרט במתלוננת, אשר לבד מהפגיעה הנפשית סבלה חבלות חמורות ששינו באחת את חייה, פגעו בגופה, באורחות חייה ובפרנסתה. באשר לנסיבות העבירה צוין כי הכלבים לא שוטטו בחופשיות ברחוב אלא יצאו דרך פרצה שבגדר. עוד צוין חלקה היחסי של

המערערת בביצוע העבירה, כאשר על פי גרסתה שלא נסתרה המערערת נרשמה כבעליהם של הכלבים בשל כך שהדבר נמנע מבן זוגה בשל הרשעותיו הקודמות ואולם מי שהחזיק בהם בפועל היה בן זוגה, ולפיכך חלקו הלכאורי בעבירה משמעותי לפחות כחלקה של המערערת. צוינו גם רישומה הפלילי של המערערת, ללא הרשעה, בעבירות תקיפה ואיומים, נסיבות חייה המורכבות כאם יחידנית המתמודדת עם גידול ילדיה ופרנסתם, אורח חיים הנורמטיבי ככלל לרבות שמירה על יציבות תעסוקתית, הודאתה בעבירה תוך הכרה באחריותה, חרטתה הכנה והעמוקה, וחלוף הזמן מביצוע העבירה.

הערעור

7. ביום 31.1.18 הגישה המערערת ערעור על גזר דינה. הערעור הוגש ללא ייצוג סניגור. בערעורה ביקשה לערער רק על רכיב הפיצוי למתלוננת. בהמשך, לאחר שמונה לה סניגור ציבורי על פי בקשתה (לא הסניגור הציבורי שייצג אותה בבית משפט קמא), תיקנה את ערעורה, ברשות בית המשפט, וביקשה להתיר לה לחזור בה מהודאתה.

8. המערערת טוענת בערעורה המתוקן כי הודאתה ניתנה בשל לחץ שהפעיל עליה בן זוגה דאז, שותפה לכתב האישום המקורי. המערערת טוענת כי בשעתו נרשמה כבעלת "הכלבים המסוכנים" לבקשת בן זוגה, אשר הוא שהיה בעל הכלבים אולם בשל הרשעותיו הקודמות בעבירות אלימות וסמים, נמנע ממנו להירשם כבעליהם. עוד טענה כי לאחר שהוגש כתב האישום, במהלך נישואי בני הזוג, מונה סניגור לכל אחד מהם. המשיבה עמדה על כך שלפחות אחד מהנאשמים יודה בעבירה ומאחר שהמערערת היא זו שהיתה רשומה כבעלת הכלבים לפי חוק ההסדרה, "נטלה המערערת על עצמה את כל התיק". נטען שבן זוגה של המערערת, לו היתה נשואה בעת הגשת כתב האישום ובינתיים התגרשה ממנו, לחץ עליה וטען כי עונשה יהיה קל משלו היות והיא חסרת עבר פלילי. נטען גם שהמערערת ידעה על הסדר הטיעון רק ביום הדיון ממש מבלי שזה הוסבר לה, וכי המערערת הודתה בהסדר מבלי שזה הוקרא לה. המערערת מוסיפה וטוענת כי אף שהיא הייתה רשומה כבעלים לפי חוק ההסדרה, "הזיקה האמיתית" לכלבים הייתה של בן זוגה דאז ולכן על בית המשפט לבטל את הכרעת הדין ולשוב לדון בשאלת הבעלות והאחריות על הכלבים. צוין גם כי אין להתעלם מהליכי הגירושין שבין הצדדים שהחלו במהלך ניהול התיק ובגינם אחז בן הזוג "בקלפים משמעותיים כדי ללחוץ עליה". המערערת מדגישה בערעורה שאין היא טוענת לכשל בייצוג, שכן היו לה ולבן זוגה סניגורים שונים, אלא "ללחוץ בלתי סביר, שנוצל ע"י המשיבה לצורך החתמתה על הסדר בניגוד עניינים מובהק, באונס ממש". לחלופין נטען, כי לא היה מקום להעמיד לדין את המערערת בגין העבירה האמורה והיה מקום להסתפק בהסדר מותנה, ולחלופי חלופין, כי יש לבטל את רכיב הפיצוי למתלוננת או להפחיתו באופן משמעותי, זאת בשל קשייה הכלכליים של המערערת, שכרה הנמוך, ובשים לב לעונשים הנוספים שהוטלו עליה.

9. להודעת הערעור המתוקנת צירפה המערערת כנדרש את מכתבו של בא כוחה בערכאה קמא, עו"ד ניק קאופמן. במכתב זה מצוין עו"ד קאופמן כי במהלך המו"מ עם התביעה נמסר לו ע"י התובע שאם אחד הנאשמים יודה, אזי יבוטל כתב האישום נגד השני. עו"ד קאופמן הביע את התנגדותו לעמדה זו וסבר שהיא מנוגדת לעקרונות הצדק. ואולם לאחר שעדכן את המערערת בעמדת המדינה, ולאחר ששוחחה על הענין עם בן זוגה, החליטה המערערת להודות במיוחס לה. עו"ד קאופמן הוסיף וציין שהמערערת מסרה לו שקיבלה החלטה זו כדי לחפות על הנאשם שלטענתה הוא הבעלים האמיתיים של הכלב, וזה שטיפל בהם על בסיס יומיומי. עו"ד קאופמן אמר למערערת שהוא מתנגד למהלך זה

ושלאור דבריה עליה לנהל את המשפט אולם המערערת מסרה כי היא אינה רוצה שהנאשם יורשע במיוחס לו והורתה לו להודיע לבית המשפט על הסדר הטיעון (נספח ב' להודעת הערעור המתקנת).

דין והכרעה

10. לאחר שבחנתי את נימוקי הערעור ואת תיק בית משפט קמא, ולאחר ששקלתי את טענות המערערת, עמדתי היא כי דין הערעור להידחות על שני ראשיו.

11. הבסיס הנורמטיבי לחזרה מהודאה מצוי בס' 153(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, הקובע כי "הודה הנאשם בעובדה, אם בהודיה שבכתב לפני המשפט ואם במהלך המשפט, רשאי הוא בכל שלב של המשפט לחזור בו מן ההודיה, כולה או מקצתה, אם הרשה זאת בית המשפט מנימוקים מיוחדים שיירשמו". על פי ההלכה, תתאפשר חזרה מהודאה במקרים חריגים בלבד, "אם נמצא חשש ממשי כי הנאשם הודה במיוחס לו בניגוד לרצונו החופשי או מבלי שהוא מבין את משמעות הודאתו" (ע"פ 3013/11 מטר נ' מדינת ישראל, 1.2.12, ע"פ 3524/17 פלונית נ' מדינת ישראל, 3.10.17, ע"פ 9057/16 חטיב נ' מדינת ישראל, 30.1.18, ע"פ 1050/14 פלוני נ' מדינת ישראל, 25.6.14). קל וחומר כאשר הבקשה מועלת בשלב הערעור: "המשוכה גבוהה הרבה יותר כאשר מדובר בחזרה מהודיה בשלב הערעור" (ע"פ 6952/10 בשימוב נ' מדינת ישראל, 13.1.11). עוד נקבע כי יש לייחס משמעות מכרעת לעיתוי בו הוגשה הבקשה לחזרה מהודאה, ככלי עזר לאיתור המניע לבקשה, תוך שנעשתה הבחנה בין בקשה לחזור מהודאה המועלת לפני מתן גזר הדין לבין בקשה המוגשת לאחר מתן גזר הדין. צוין כי "כאשר הבקשה הוגשה בשלב מאוחר יחסית, ובפרט לאחר מתן גזר הדין, גובר החשש כי מדובר במהלך שנועד לגרוף תועלת דיונית ומהווה שימוש לרעה בזכויותיו של הנאשם" (ענין פלוני, ענין פלונית, ע"פ 6349/11 שניידר נ' מדינת ישראל, 10.6.13). נקבע כי "ככלל, אין לאפשר לנאשם לבחון אם העונש שנגזר במסגרת הסדר טיעון עונה על ציפיותיו המוקדמות, ואם יראה לו שהעונש כבד מדי - לחזור בו מן ההודיה" (ע"פ 635/05 דענא נ' מדינת ישראל, 26.11.07).

12. בענייננו, לא קם חשש שהמערערת הודתה באשמה בניגוד לרצונה החופשי או מבלי שהבינה את משמעות הודייתה. המערערת הייתה מיוצגת לכל אורך ההליך שהתנהל בעניינה בבית משפט השלום, לרבות במועד עריכת הסדר הטיעון. הסדר הטיעון גובש לאחר שהתיק נקבע לשמיעת ראיות ולפי מכתב בא כוחה דאז, לאחר שהביע את דעתו המתנגדת להסדר המוצע ועמדו לא נתקבלה ע"י המערערת. הסדר הטיעון הוצג לפני בית המשפט הן בכתב והן בעל פה בעת הדיון בו הצהירה המערערת כי היא קראה את כתב האישום המתוקן והיא מודה בו. יתר על כן, לאורך כל הדרך, גם בפני שירות המבחן, חזרה המערערת וציינה כי הטיפול השוטף בכלבים היה באחריותו של בן זוגה, אולם הוסיפה וציינה כי היא מבינה את אחריותה לביצוע העבירה כמי שנרשמה כבעלת הכלבים (ר' דבריה לשירות המבחן בעמ' 2 ובעמ' 3 לתסקיר שירות המבחן). גם בתום שלב הטיעונים לעונש ולפני מתן גזר הדין חזרה והעלתה את טענותיה אלה, להן הייתה מודעת לכל אורך ההליך, אולם הוסיפה והבהירה לבית המשפט, כי אין היא נסוגה מהסדר הטעון וכי היא מכירה באחריותה כמי שהיתה בעלת הרישיון להחזקת הכלבים לפי חוק ההסדרה, וכלשון בא כוחה: "הנאשמת עומדת מאחורי הודאתה משום שהיא היתה אחראית. הכלבים היו רשומים על שמה. היא מבינה שהיא היתה צריכה להיות יותר אחראית לדאוג לכך שהכלבים לא יברחו" (פרוטוקול הדיון מיום 11.12.17). גם לאחר מתן גזר הדין לא הועלו טענותיה לענין לחצי בן זוגה והמערערת הגישה את ערעורה רק על רכיב הפיצוי למתלוננת. רק לאחר שמונה

לה סניגור ציבורי (שלא ייצגה בבית משפט קמא) העלתה לראשונה את טענותיה (ר' בעמ' 2 לפרוטוקול הדיון לפנינו, ש' 9-11).

13. המערערת טוענת כי הסדר הטיעון הוא פרי לחציו של בן זוגה כי תיקח על עצמה "את התיק". המערערת לא פירטה מה היה טיבם של "לחצים" אלה ולא הביאה כל ראיות בעניינם. יתר על כן, טענתה זו נסתרת מתוך דבריה שלה ממש לפני גזר הדין ולפיהם "התביעה הסכימה להוציא את הגרוש שלי מהתיק הזה. הוא רצה לקחת אחריות על התיק הזה והם לא הסכימו כי זה הכלבים שלי...". ואולם אף אם היו נכונות טענותיה, אין בכך בלבד משום טעם להתיר לה לחזור בה מהודאתה שעה שזו ניתנה מרצונה החופשי ומתוך הבנה של הסדר הטיעון (ור' רע"פ 2292/08 אמסלם נ' מדינת ישראל, 30.3.09, בו צוין כי "הליכי הגיבוש של הסדרי טיעון - כמו הליכים אחרים במשפט הפלילי - אינם נקיים מלחצים"). המערערת נסמכת בעניין זה על פסק הדין בענין דענא (ע"פ 635/05 דענא נ' מדינת ישראל, 26.11.07), ואולם אין בפסק דין זה כדי להועיל בעניינה. הלחצים להם טוענת המערערת אינם דומים ללחצים שנדונו בענין דענא להם נלווה גם כשל בייצוגו של הנאשם ע"י סניגור אשר ייצג את שני הנאשמים חרף קיומו של ניגוד עניינים, ואף המליץ על הסדר הטיעון, שלא כבענייננו. אוסיף ואציין כי בניגוד לטענת המערערת, היא התגרשה מבן זוגה, על פי תעודת הגירושין שצורפה לערעורה, כבר ביום 20.4.16, זמן רב לפני הסדר הטיעון אשר הוגש כעבור כשנה (ביום 7.5.17), ולפיכך לטענותיה לענין השפעת הליכי הגירושין על כוח המיקוח של בן זוגה, אין על מה להתבסס.

14. יש להוסיף ולזכור שהודאתה של המערערת בכך שהיא בעלת הכלבים, על האחריות הכרוכה בכך, לא באה בעקבות הסדר הטיעון, אלא הועלתה כבר בשלבים המוקדמים של הדיון, בעת מתן תשובתה לאישום, מועד שלגביו לא נטען שהייתה נתונה ללחצי בן זוגה, כאשר המחלוקת היחידה שהועלתה בשלב זה התייחסה רק לסוגיית אמצעי הזהירות בהם נקטה כבעלת הכלבים (פרוטוקול הדיון מיום 20.7.16).

15. לסיכום, לא מצאתי עילה להתיר למערערת לחזור בה מהודאתה, והרושם העולה מהשתלשלות העניינים הוא, כי חוסר שביעות רצונה מגובה הפיצוי שנפסק למתלוננת, בניגוד לציפייתה, הוא הטעם העומד ביסוד בקשתה לחזור בה מהודאתה.

16. לא ראיתי לקבל גם את טענת המערערת כי יש לבטל את הכרעת הדין מן הטעם שלא היה מקום להגיש כתב אישום אלא להסתפק בהסדר מותנה, טענה שהועלתה לראשונה בערכאת הערעור. יצוין לעניין זה כי בעת מתן תשובת המערערת לכתב האישום בבית משפט קמא ציין בא כוחה דאז כי הוא שוקל להעלות טענה מקדמיות, לרבות טענה להפליה בהעמדה לדין באשר תיקים מעין אלה "נסגרים בהסדרים מותנים". בית משפט קמא קצב מועד להעלאת הטענות אולם בסופו של דבר לא הועלתה הטענה. אין מקום לברר טענה זו, שהיא למעשה טענה לאכיפה בררנית, לראשונה בערכאת הערעור ובמיוחד כאשר זו נזנחה, מתוך בחירה, בערכאה הדיונית.

17. לא מצאתי עילה להתערבות גם בגובה הפיצוי שנפסק למתלוננת בגזר דינו של בית משפט קמא. בית משפט קמא ציין בגזר הדין את מכלול פגיעותיה של המתלוננת, כפי שפורטו בהצהרת נפגע עבירה שהוגשה לבית המשפט וגובו במסמכים רפואיים ובתצלומי הפציעה, בהן פגיעה אסתטית ועצבית, וכן פגיעה נפשית, המהווים מקור לכאב וסבל למתלוננת עד היום. לא מצאנו כי נפלה טעות בסכום שנפסק ע"י בית משפט קמא.

18. לפיכך, לעמדתו יש לדחות את הערעור על שני ראשיו.

ש ו פ ט ת

השופט אריה רומנוב:

1. לצערי, לא אוכל לצרף את דעתי לדעת חברי.

2. אף אני, בדומה לחברי, סבור כי המערערת הבינה היטב את משמעות הודייתה. אף אני, בדומה לחברי, סבור כי אלמלא חוסר שביעות רצונה של המערערת מגובה הפיצוי אותו היא חויבה לשלם למתלוננת, המערערת לא הייתה מעלה לפנינו את הטענות שהיא מעלה כיום. אוסיף ואומר, שקיימת תחושה לא מבוטלת של חוסר נחת מהטענה שהמערערת עצמה מעלה, ואשר לפיה היא הציגה לפני הרשויות מצג שווא לצורך קבלת הרישיון הדרוש להחזקת הכלבים, ובכך אפשרה לבן זוגה לשעבר להחזיק כלבים מסוכנים שלנוכח עברו הפלילי הוא לא היה זכאי להחזיקם. ואולם חרף דברים אלה, אני סבור כי בפרשה שלפנינו מתקיימות נסיבות אשר מצדיקות, למען הזהירות, את קבלת הערעור והחזרת התיק לבית משפט השלום על מנת שיברר את שאלת אשמתה של המערערת.

3. הודיית המערערת בבית משפט השלום ניתנה, למעשה, במסגרת "הסדר טיעון כרוך", היינו הסדר טיעון הכרוך ביחד את עניינם של מספר נאשמים. על הסדר טיעון מסוג זה נאמר, כי הוא מחייב זהירות רבה מפני החשש למתן הודאות שווא מצד חלק מהנאשמים שהם צדדים להסדר (ע"פ 2094/11 **ציון בן עמי נ' מדינת ישראל** (2011)).

4. לדעתי, קיימות מספר אינדיקציות התומכות בטענת המערערת כי הסיבה היחידה לכך שהיא הסכימה להיות מורשעת בעבירה שיוחסה לה בכתב האישום, הייתה רצונה לחלץ את בן זוגה לשעבר מכתב האישום, ולא הכרתה של המערערת בכך שהיא עברה את העבירה שיוחסה לה. **ראשית**, מהתמונה העובדתית הלכאורית המונחת לפנינו עולה, כי הזיקה העיקרית, ואולי היחידה, לכלבים הייתה של בן זוגה לשעבר של המערערת ולא שלה. במצב דברים זה היה מתבקש שכן זוגה לשעבר ייקח על עצמו את האחריות לפגיעת הכלבים במתלוננים וכי המערערת היא זו שתימחק מכתב האישום. אלא שלא כך ארע, אלא ההיפך. **שנית**, ממכתב בא כוחה לשעבר של המערערת עולה, כי הוא התנגד להסדר הטיעון ויעץ למערערת לכפור באשמה ולנהל את המשפט, ואולם המערערת דחתה את המלצתו. טבעם של דברים, שנאשמים קשובים להמלצות באי כוחם, במיוחד כאשר מדובר בשאלות משפטיות. אלא שהמערערת דחתה את ההמלצה המפורשת של בא כוחה לשעבר, ובכך היא וויתרה על הסיכוי לצאת זכאית בדין והסכימה לקבל על עצמה את האשמה. **שלישית**, ככל שמדובר במערערת, במסגרת הסדר הטיעון לא נעשה כל שינוי בכתב האישום ולא נעשתה כלפיה כל הקלה. המשמעות היחידה של הסדר הטיעון הייתה מחיקת בן זוגה לשעבר של המערערת מכתב האישום והסכמת המערערת להודות בעובדות ולקבל על עצמה את האשמה. אמנם הצדדים הגיעו להסכמה חלקית בעניין רכיבי העונש, ואולם עיננו הרואות שהמערערת סבורה כי בית המשפט החמיר עמה. **ורביעית**, מנסיבות העניין עולה, כי היחסים בין המערערת לבין בן זוגה לשעבר, שהינו אדם בעל עבר פלילי, לא היו תקינים, וכי הסדר הטיעון נערך למעלה משנה לאחר שבני הזוג התגרשו. מכאן, לכאורה, שאין מדובר במי שמבקשת לגונן על אחר משיקולים אלטרואיסטים.

5. מהחומר המונח לפנינו לא ניתן לקבוע בוודאות האם בן זוגה לשעבר של המערערת הפעיל עליה לחץ חיצוני פסול. ואולם סבורני שלכל הפחות ניתן לקבוע שהמערערת פעלה מתוך "לחץ פנימי" שנועד לרצות את בן זוגה לשעבר, גם אם הדבר יגבה ממנה מחיר. המשקל המצטבר של הנסיבות אותן פירטתי מעלה חשש, כי הודיית המערערת לא ניתנה מתוך שקילות שיקולים המתייחסים למצבה המשפטי ולתועלתה שלה, אלא מתוך שיקולים זרים הנוגעים לתועלת של בן זוגה לשעבר. בנסיבות אלה אני סבור, כי למען הזהירות יש מקום לקבל את ערעורה של המערערת על מנת ששאלת אשמתה תתברר. אע"פ, כי בשונה מפרשת **דענא** שהוזכרה על ידי חברתי, כבוד השופט ג' כנפי-שטייניץ, במקרה שלפנינו ניתן, לכאורה, להחזיר את הגלגל לאחור ולהגיש כתב אישום חדש נגד בעלה לשעבר של המערערת.

ש ו פ ט

השופט רם וינוגרד:

1. אני מסכים לאמור בחוות-דעתה של חברתי כבוד סגנית הנשיאה ג' כנפי-שטייניץ.
2. לאחר קריאת חוות-דעתו החולקת של חברי כבוד השופט א' רומנוב, אבקש להוסיף אך זאת: לשיטתי, כפי שאבהיר בקצרה להלן, לא רק שהמערערת הבינה היטב את משמעות הודייתה, שהתקבלה לאחר התייעצות עם בא-כוחה דאז (שנטען על ידה במפורש כי לא נפל כל פגם בייצוגה על ידו) וללא כל טענה להנעה חיצונית מטעם מי שהיה באותה עת גרוש ממנה, אלא שאין כל טעם בהשבת הדיון לבית המשפט קמא גם בשל הודאת המערערת בעובדות המקימות את אחריותה הפלילית.
3. אשר להודאות המערערת, הן בעובדות כתב האישום והן באחריותה הפלילית, אלה התקבלו זמן רב לאחר גירושה. אין חולק שהמערערת התגרשה ביום 20.4.16, כעולה מהסכם הגירושין שצירפה להודעת הערעור המתוקנת. הנאשמת השיבה לכתב האישום ביום 20.7.16, בדיון השלישי שהתקיים לפני בית המשפט קמא. אותה עת היתה המערערת גרושה זה שלושה חודשים. גם בנימוקי הערעור אין טענה כי המענה לכתב האישום נבע מלחץ חיצוני פסול. על אף זאת לא כפרה המערערת באמור בסעיף 1 לעובדות כתב האישום, על פיו התגוררה עם בן זוגה בכתובת בה הוחזקו הכלבים, ואף הודתה במפורש בבעלותה בכלבים (היא כפרה בטענות אחרות באותה עת). להסדר הטיעון הגיעו הצדדים עובר לדיון שהתקיים ביום 7.5.17 בבית המשפט קמא, למעלה משנה לאחר הגירושין. טענותיה של המערערת כיום ביחס למניעה להגעה להסדר הטיעון, שנטענו בחצי פה וללא כל תימוכין, אין בהן משום מענה להודאה בעובדות כתב האישום בדיון מיום 20.7.16. במכלול זה אני סבור שיש מקום להיעתר לבקשתה לשוב בה מההודאה.
4. גם לגוף העניין אני סבור שיש טעם כלשהו בהשבת הדיון לבית המשפט קמא. המערערת, שטענה כי נפלה טעות בכתב האישום בנוגע לכתובות של בית אמה ושל בית בן זוגה, הודתה במפורש בנימוקי הערעור כי התגוררה יחד עם בן זוגה בבית בו הוחזקו הכלבים (סעיפים 2 ו-5 לנימוקי הערעור, שהוגשו ביום 28.3.18). מכאן שלעניין האחריות הפלילית על פי החוק יש לראות את המערערת כמחזיקת הכלבים, זאת בנוסף לרישומה כבעלים של הכלבים המסוכנים (שנראה כי די בו כשלעצמו כדי להקים אחריות פלילית במקרה דנא). מכאן שהמערערת נושאת באחריות פלילית להתרחשות מושא כתב האישום גם על פי שיטתה בנימוקי הערעור. גם מטעם זה אין מקום להיעתר לבקשתה

לשוב בה מהודאתה.

ש ו פ ט

הוחלט, אפוא, לדחות את הערעור ברוב דעות. המערערת תשלם את הפיצוי למתלוננת, כפי שנקבע ע"י בית משפט קמא, בתשעה תשלומים חודשיים שווים ורצופים, בכל 1 לחודש, החל מיום 1.11.18 ובכל 1 לחודש שלאחריו עד לפירעונו המלא.

מזכירות בית המשפט תמציא את פסק הדין לב"כ הצדדים וכן לשירות המבחן.

ניתן היום, ו' חשוון תשע"ט, 15
אוקטובר 2018, בהעדר
הצדדים.

רם וינוגרד, שופט

אריה רומנוב, שופט

גילה כנפי-שטייניץ, שופטת